

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 2. In deferendis honoribus ordinem esse seruandum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

enim est, siue laudanda celes, siue celanda diuulges; & par malitia, siue vitia alterius prodantur, siue virtutes supprimantur, quando nulla, quæ excuset, causa subest, siue in silentio, siue in manifestatione. Si exempla quærimus, ipse *Deus illos honorat, & diligit, qui illicita fugiunt*; aitque: *Quicumque glorificauerit me, glorificabo eum.* Et de bene certantibus ait insignis ille heros: *Nullus in hoc numero mihi non donatum abibit.*

S. August.

Dominic.

1. in 40.

serm. 1.

1. Reg. 2.

30.

Virgil. 5.

Æneid.

§. II.

In deferendis honoribus ordinem esse seruandum.

Illud solùm hîc monendum est, ne ordinem honoris prætereamus, præsertim in rebus, quæ sunt alicuius momenti. Vt enim, etsi omnes in necessitate, qui volunt facere, quod facit Ecclesia, baptizare possint, haud tamen decet laicum id officium facere, si adest clericus; nec subdiaconum, si adest diaconus; neque diaconum, si adest sacerdos; ita in alijs quoque officijs ac dignitatibus demandandis, aut honoribus distribuendis, semper attendendum est, ne indignior digniori præferatur. Væ illis, qui in gradibus, ac muneribus dandis iniuste iudicant,

cant, quia iustè damnabuntur. Siquidem
pondus & pondus, mensura & mensura: utrum- Prou. 20.
que est abominabile apud Deum. Duplex enim 10.
 pondus quàm plurimi habent; vnum, quod
 eos inclinac ac trahit, quò fauor & affectus
 inclinac ac trahit, vnde ijs dignior est, qui
 charior est;

Tutatur fauor Euryalum, lachrymaq; de- Virgil.
cora: lib. 5.

alterum, quo appenso, parum momentì
 obtinent, qui vel adulatione, vel munerum
 largitione, vel affinitate, alijsue artibus pa-
 rum gratiæ acquisuerunt. Qui iustus est, er-
 ga omnes eadem mensura utitur, remque
 suis momentis expendit, neque alia mensu-
 ra utitur domi, alia foris; alia erga Titum,
 alia erga Sempronium, *Rex Iuppiter omnibus*
idem. Agebatur aliquando de successore in
 magnæ tiaræ Principem eligendo. Ibi duo
 fratres erant, quibus inter ceteros ius eli-
 gendi competebar. Cùm itaque diu non
 conuenirent suffragia, & alij quemdam de
 senioribus, sed haud castæ famæ; alij iunio-
 rem, doctiorem, sobrium, castum, pudicum
 vellent euehere, vota in ambiguo nutaue-
 runt. Postquam igitur intellexi, illos quo-
 que ipsos fratres magno sanguine & stem-
 mate

mate oriundos, calculo dissensisse; qui si conspirassent, facile potuissent controuersia finem imponere: interrogavi eorum alterum mihi familiariorum, vtri ipse suffragium dedisset? Seniori, inquebat. Institi quarendo, An nihil de publica illius fama audisset? Audisse se respondit. Quasiuertiò, Num eum putasset esse digniorem? Nequaquam, dicebat, sed alia mihi causa fuit huius eligendi. Nam sciebam à fratre meo suffragando faueri iuniori, idcirco mihi pro seniore eligendo fuit laborandum. Quàm diu enim vota in æquilibrio fluctuarunt, incertum erat, quisnam tandem futurus esset Princeps. Ita igitur apud me stutuebam: si vterque nostrum accesserit voto ad iuniorum, eligatur autem senior, vterque semper pessimo erit apud Principem loco. Iam verò hoc pacto, siue senior iuniori, siue iunior præferatur seniori, semper vnus fratrum bonam habebit gratiam, poteritque alterum excusare, ac Principi conciliare. Hic nunc stilus est, hæc Mundi consuetudo, ita dexterè nauem agere, vt in vtramque possit ripam applicari. Hæc ille ipse, qui fecit, cum mihi retulisset, steti, obstupui, & aliquando tacitus mecum quibus
 verbis

verbis rei indignitas explicanda esset, cogitavi. Vbi animum satis collegi, Quæso, Domine, dixi, fictane hæc esse, credere debeo, ad simplicitatem meam iudificandam, an reuera hoc ingenio vsi estis ambo fratres? Nihil fingo, inquit, rem, vt gesta est, narraui ipsissimam. Ita nunc viuitur; hæc Politia est nostra, sine qua, qui vult in aulis, & inter homines Politicos degere, numquam æstimabitur, numquam in numero, aut loco erit. Tum ego: At quid Deus dicet? Deus, inquit, bonus est, facile se nouit moribus hominum accommodare. Itane ergo, inquam, Deus se se nobis, non nos Deo debemus accommodare? ita quisquis ius habet suffragij, in eligendo Principe, non Remp. sed semetipsum, suaque, non communitatis commoda debet spectare? Ita Ecclesiæ Dei prospicitur, vt ei non qui omnibus, sed qui vni profit, præficiatur? ita nulla bonæ famæ, nulla morum, nulla eruditionis ratio habetur? vbi iustitia? vbi publici boni amor? vbi veritas? Qui enim aliquē elegit, ipso suo suffragio dicit, illum eligo, quem iudico digniorem. Si ergo illum eligit, quem scit esse indigniorem, mentitur. Quin & totam communitatem exponit periculo

riculo

riculo pereundi. Idem enim facit, atque ille, qui nauem vectoribus plenam committit nauclero imperito; aut qui exercitum credit duci vœcordi; vno verbo, qui ouium gregi lupum constituit custodem. Denique cum ab vno sæpe pastore tali multa millia pendeant animarum, quanti exitij causa est, qui causa est, vt malus pastor eligatur? Et ad hoc nihil dicet Deus? tacebit Christus, si videat Ecclesiæ suæ non dari sponsum, sed mœchum? Hæc vbi pluribus explicauimus, subiecit ille: Mi Pater, non venit nobis in mentem ista considerare: omnis nostra cogitatio est, *Quid in rem sit nostram.* Ah,

Psal. 145.
3.

nolite considerare, inquiebam ego, in Principibus, in filiis hominum, in quibus non est salus. Non rarò contigisse memini, vt, diuina Nemeli ita agente, isti tales suis ipsis promotoribus fiant infensissimi. Rectè igitur & sapiunt, & faciunt, qui in honoribus dispensandis iustitiæ normam seruant.

§. III.

Obedientiâ Deo magis, quam hominibus honor deferendus.

Ante omnia tamen tenendus est ordo is, qui inter Deum & homines intercedit. Ad quem attendens Petrus & Apostoli dixerunt: *Obedire*